# La criança no és una competició

*La psicòloga Paola Roig ens fa una reflexió sobre la necessitat d'estar permanentment justificant-nos*

[inicicentrareport] Últimament, ja no només als grups de postpart i criança que acompanyo, sinó també al meu dia a dia, parlant amb altres mares, he detectat quelcom que està passant i em preocupa. I és la **necessitat que senten cada cop més mares de justificar-se** quan no prenen segons quines decisions sobre el seu embaràs, el seu part o la criança de les seves criatures.

M'explico. No fa gaire, en un grup de whatsapp entre amigues una dona anunciava el naixement del seu nadó i ens feia cinc cèntims del part. Una de les frases era "Al final vaig demanar l'epidural, em van posar poca eh, i ho vaig notar quasi tot, però és el que després de tantes hores ja no podia més".

Frases com aquesta em preocupen. **Per què ens hem de justificar?** Per què sentim que hem d'explicar perquè hem demanat l'epidural? Per què és com si ens haguéssim de disculpar? Per què hem de dir que va ser poca quantitat i que ho vam sentir tot?

Les dones fa anys que reivindiquem **el dret a decidir com volem parir**. Reivindicant el dret a fer el que vulguem amb el nostre cos, la nostra lactància i la nostra criança. Fa anys que reclamem informació verídica, basada en evidència i professionals a l'alçada.

Tot això és molt necessari. I és urgent poder parlar de part fisiològic, de beneficis de la lactància materna, dels riscos de certes intervencions. Estem d'acord. Però el que no pot ser és que tot això ho convertim en una altra etiqueta, en un altre *pack*, en un altre calaix del qual no podem sortir.

Un cop disposem d'aquesta **informació tan necessària, decidirem**. I hem d'entendre que **cada persona prendrà una decisió diferent.** Basada en la seva vida, les seves vivències anteriors, les seves necessitats i la seva situació actual. Això és molt important.

Perquè el que per a una pot ser el seu part somniat, per l'altra pot ser el seu pitjor malson. Un part a casa pot ser el somni d'algunes dones i la pitjor por d'altres. I està bé així. **Som diverses. No es pot parlar de maternitat**, hem de començar a parlar de maternitats, i és que n'hi ha tantes, com mares al món.

Aquest comentari al grup de whatsapp del qual us parlava, que ens pot passar desapercebut, és la primera justificació de moltes que en vindran. Davant els altres i nosaltres mateixes. Sembla, a vegades, que quan et converteixes en mare hagis també d'afiliar-te a un club, o comprar un pack de maternitat.**Que hagis de triar**.

I a mi, tot això de posar etiquetes, de fer paquets, em sembla molt perillós. Sembla que quan prenem una decisió que està fora d'aquesta etiqueta, que no encaixa, haguem de donar explicacions. Perquè al final les categories, **les etiquetes, ens limiten**. Ens tanquen camins enlloc d'obrir-los. A mi m'agrada més imaginar-me la maternitat com un llibre d'aquells que llegíem de petites de "**tria la teva aventura**". Te la pots fer a la teva mida, triant el que et vagi millor en cada moment.

Les mares fa molts anys que estem estancades en categories. Com diu la Esther Vivas, fins fa poc podíem ser la superwoman, que arriba a tot, que treballa dins i fora de casa? O la mare abnegada, que es sacrifica, que es deixa de banda i no es té en compte? No hi havia punt intermedi. I ara sembla, que amb aquests nous packs, tornem a estar en la mateixa tessitura.

I crec, que el que encara ens falta entendre és que la maternitat no va d'això. **No va d'equips**. No va de competir. No guanyes si dónes el pit. Ni si t'incorpores a la feina a les 16 mesos. No guanyes si porteges. Ni tampoc si te'n vas de cap de setmana quan el teu nadó és petit. Guanyes si connectes amb les teves necessitats autèntiques i les del teu nadó. I guanyes si - cosa sovint difícil en aquest sistema - et pots permetre escoltar-les i fer-te cas.

Hauríem de poder començar a **defensar la lliure elecció de cada persona**. Poder defensar el dret a què totes, sense excepció, puguem viure la criança com desitgem. Entenent que el que m'ha funcionat a mi, el que per a mi ha sigut la solució, el que m'ha anat bé, no té perquè ser-ho per la companya que tinc al costat. I això no ens enfronta, això no genera guerres. Això ens uneix, si cap, encara més. Aquí no hi ha guanyadores ni perdedores. Perquè si no anem juntes, perdem totes.

Reclamem molt el respecte a la maternitat cap a fora. El reclamem a personal sanitari, a les escoles, als mestres? I és vital fer-ho. I aquest respecte que demanem cap a enfora comença **amb nosaltres mateixes**. Acceptant a la mare que podem ser. La mare que som. Que potser no és exactament igual a aquella que ens havíem imaginat. Però és la que som, amb les seves llums i ombres, i és bo que ens podem començar a mirar tal com som. I a abraçar-nos i a estimar-nos així.

I aquest **respecte comença també entre nosaltres**. Entre dones. Entre mares. Entenent per fi que ens necessitem les unes a les altres. Que juntes tot plegat és molt més fàcil. I té molt més de sentit. I entenent que si una amiga s'ha de justificar amb nosaltres per haver demanat l'epidural és que alguna cosa no estem fent bé. I hauríem de començar a pensar-hi. [ficentrareport]

[enquestaregistre]